

Ja em tocava!

Però que no ho veieu que estreno el barret d'en PILI? ¿I per què no puc ser-hi en l'extraordinari que estàs llegint, aimat lector?

... Perquè soc en *Man-e-fly*? Doncs, bé; estic disposat a passar per la gattonera o pel pany de la clau i així sortir amb la meua.

Jo no soc cap filòsof, tampoc vull ésser republicà de la república de les lletres, però en el que fa a l'art de la trapaceria, dubto que n'hi hagi altra de més fi a molts centenars de quilòmetres al voltant del Pont trencat, i sense pretensions de diplomàtic de secà, d'aquests que tot ho enreden. I ben contents i joiosos que en podeu estar els qui em llegiu més d'una vegada, i si no em llegiu més, és perquè la meua presència, el meu nom, fa emmudir a més d'una dotzena de llengües que qualsevol dia em menjaré amb pebrot i tomàtec.

Ara vé, ja tinc *plantagrama*, que és com si diguessim tema i ritme per cantar encara que siguin les quaranta, i com que ho he començat, haig d'acabar-ho.

I de què he començat a parlar? Ah, si; de l'extraordinari setmanari que nosaltres fem sortir a Sant Celoni. Què t'en sembla, Josepet? Es bonic i xiroi ¿eh? Sembla impossible que a la capital del camp de can Crastayó hi pugui sortir una *Banguàrdia* de tantes planes. Sort que totes les personalitats ens subvencionen. Ei! No confonguem; vull dir que els anunciants i subscriptors són per nosaltres les primeres personalitats als qui devem la vida del *rotatiu*, perquè les altres ens subvencionen amb un grapat de figues de moro, si no fos així, veuríes un text imprès damunt de fulles de grana d'escaiola. El director, saltant les barretes de la gàvia, vestiria estil de quant les bèsties parlaven, segle I, any I, mes I, setmana I, dia, hora, minut, según I, ail, he perdut el respir — Sidru, feu una crida, per si algú el troba —, perquè això és té de dir ben depressa. Pobret, el director, ja el planyo, si aquest nombre no li posa l'ermilla a l'altura d'un senyor vigilant de barri en la tarda del dia de Nadal, allavors si que la funerària de Sant Josep tindrà de fer sortir els millors *quadripedos* i el carro de tomba per a arrossegar les seves despulles a la caixa del banc de Sota-penyas...

* * *

Aprofitant aquestes vigílies he volgut eclipsar al company *Bòlid* fent unes Entreviús, perquè he olorat moltes coses que vosaltres no sabeu (si no us ho diguéis jo rai); es tracta de la nostra Festa Major. Ho direm així per què tot surt de casa i es queda a casa.

Si, si, he entrevistat a tots els que tenen ganes de gaspar, pagant els altres, i m'han dit que hi hauran moltes defuncions —¡mau!— de gallines, conills, tirones, ànecs, galls... d'indi, aseitera, asetera. I que es despatxarà molt aixarop de pàmpol i aigua de Sant Sadurní, i que n'hi haurà que no en tastaran gens (això ja és més trist), pobrets!...

El Cultiu del Crisantem

Parlarem un xic de les races i varietats, que són nombroses, damunt del rústic i fàcil cultiu d'aquest gènere de planta, que és molt útil per a adornar els *parterres* i que es troba quelcom atrassat en el nostre país.

Cal saber que en principi es donà de moda la Crisantema— i això ja parlo de molts anys— per adornar els Cementiris com a testimoni de gratitud; però avui dia aquestes varietats han desaparegut, en part per manca de cultiu i més segur per substitució d'altres varietats modernes, grans en tamany i de diferents colors.

Es un gran favor que devem a alguns conreadors del migdia de França, per ésser ells qui han enriquit el comerç de flors amb noves varietats molt més boniques i presentables, que donen flor en diferents èpoques compreses des del mes de Maig a Novembre.

La multiplicació, sota la meua experiència i demostrat en diferents concursos, és la següent:

En nostre clima res de multiplicar per esqueix, es preferible per *boutures*, que es tallen dels extrems de branques picant-les sota xàssis en petites macetes. El treure arrels és ràpid, havent-les de posar en plena terra després de pensar-les a 50 centímetres de distància.

Quant vé la calor forta, en el mes de Juny, empalar un xic els baixos de la planta i regar-les una vegada per setmana. Al mes de Juliol, preferible pensar les plantes de 10 a 15 centímetres damunt de la terra, deixant-les més baixes i compactes que floriran amb més abundància.

Per a obtenir una bona floració, cal que sia un terreny calent, terra grassa amb abundància de fem comú, o sigui escombraries putrificades de temps.

El Crisantem és una planta eminentment rústica i les seves flors resisteixen de dos a tres graus de fred, essent així en el nostre clima podem tenir-hi i admirar boniques plantes, si s'emplea el sistema del cultiu exposat.

Empleant llevors s'obtenen molt poques flors, que sembrades en Maig s'arribaran a veure a final d'Octubre.

A l'efecte de tenir grans flors és fa necessari deixar un sol *bouton* per branca i abonar-les amb sulfat de ferro (al 1 per 100), dues o tres vegades durant el temps de capullar.

I ara, estimat lector, si segueixes aquestes breus instruccions que m'ha ensenyat l'experiència, podràs tenir boniques crisantemes de la India i del Japó aquí, a Sant Celoni, com al mateix París.

JOSEP BISBAL, *Florista*

Un altre entrevistat diu que es repartiran borregots marca Uzcudún, ¡bufa!...

També hi haurà Sardanes, Marruxes, Bohemios, Orquestres de casa i de fòra, Saragatas a la plaça d'Espanya, fàbriques de mareijar, ballarugues, picadors a l'altra banda de la via, embelat a l'era del Flaqué i fins la parada del xurru...

Hi haurà de tot i forsa... Ja us ho diré...

En Peret ja repica les campanes..., apa, adéu!

MAN-E-FLY